

Do wszystkich uczestników postępowania o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego na świadczenie usług polegających na holowaniu i przechowywaniu na parkingu strzeżonym pojazdów z terenu Powiatu Poznańskiego, usuniętych w trybie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1260 ze zm.).

Wasze pismo z dnia:	Znak:	Nasz znak:	Data:
		ZP.272.00069.2017	01.12.2017 r.
		l.dz.: ZP.KW-00541/17	

Działając na podstawie art. 38 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1579 ze zm), informuję, iż do Zamawiającego wpłynęły zapytania dotyczące treści Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia.

ZAPYTANIE:

Niniejszym wnoszę o zmianę specyfikacji istotnych warunków przedmiotowego zamówienia (dalej "SIWZ") poprzez wykreślenie § 4 ust. 6 projektu umowy stanowiącego załącznik nr 8 do SIWZ.

UZASADNIENIE

W pierwszej kolejności należy wskazać, że § 4 ust. 6 projektu umowy stanowiącego załącznik nr 8 do SIWZ ustanawia karę umowną za niedopełnienie obowiązku ustawowego wskazanego w art. 130a ust. 10g ustawy Prawo o ruchu drogowym. Takie rozwiązanie jest jednak niezgodne z ustawą i jako takie powinno zostać uznane za niedopuszczalne zgodnie z brzmieniem art. 58 § 1 k.c. Wniosek taki płynie przede wszystkim z faktu, że ustawa - Prawo o ruchu drogowym, nakładając na jednostkę prowadzącą parking strzeżony obowiązek powiadomienia o fakcie usunięcia pojazdu właściwego miejscowo starostę oraz podmiot, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu, nie ustanawia żadnej sankcji za niewykonanie tego obowiązku. Skoro więc ustawodawca nie ustanowił żadnej sankcji za niewykonanie obowiązku z art. 130a ust. 10g ustawy Prawo o ruchu drogowym, to jego wolą było, aby niewykonanie tego obowiązku nie wiązało się z żadną dolegliwością. W prowadząc karę umowną w § 4 ust. 6 projektu umowy za naruszenie obowiązku z art. 130a ust. 10g ustawy Prawo o ruchu drogowym, naruszono więc istotę art. 130a ust. 10g ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że wbrew jego brzmieniu ustanowiono umownie sankcje za niewykonanie tego obowiązku, której próżno szukać w treści samej ustawy. Stanowi to więc rażące naruszenie ustawy i przez to § 4 ust. 6 wspomnianego projektu umowy kreuje nieważne zobowiązanie do zapłaty kary umownej.

Dla wzmocnienia powyższego argumentu należy wskazać, że ustawodawca w kodeksie cywilnym przewidział instytucję kary za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego, którego źródło wynika z ustawy (art. 485 k.c.). Możliwe jest więc wskazanie kary "ustawowej" w przepisie szczególnym. Jeżeli więc ustawodawca taką karę ustawową za niewykonanie obowiązku z art. 130a ust. 10g ustawy Prawo o ruchu drogowym chciałby wprowadzić, to uczyniłby to w ustawie. Tak jednak się nie stało czemu należy nadać takie znaczenie, że ustawodawca nie miał zamiaru wprowadzać kary ustawowej za niewykonanie tego obowiązku.

ODPOWIEŹ:

Należy zauważyć, iż pomimo, że ustawodawca, za niewykonanie przedmiotowego obowiązku nie przewidział sankcji w ustawie Prawo o ruchu drogowym, to jednak nie pozbawił stron kontraktu swobodnego kształtowania umowy, a tym samym możliwości zamieszczenia stosownych zapisów w umowie.

Jedną z naczelných zasad prawa zobowiązań, wynikającą z ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 459 ze zm.) jest zasada swobody umów.

W świetle powyższego nie sposób zgodzić się z twierdzeniem, jakoby przedmiotowy zapis projektu umowy był niedopuszczalny i stanowił rażące naruszenie ustawy.

W związku z powyższym Zamawiający podtrzymuje zapis projektu umowy.